

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/55/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2221202049
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2221202049.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XX, D. D., zastúpenej splnomocnencom: JUDr. Zsolt Hodosi, advokát, so sídlom Veľkobláhovská 6750, Dunajská Streda, proti žalovanému: E. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, G., zastúpenému splnomocnencom: Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., so sídlom Ul. 29. augusta 36A, Bratislava – Staré Mesto, IČO: 35 917 148, o zaplatenie 6.480 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti medzitimnému rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 24. marca 2022 č.k. 5C/21/2021-118, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Medzitimným rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie určil, že nárok žalobkyne na priznanie náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu je daný.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj § 149 ods. 1, § 153 ods. 1 a 2, § 214 ods. 1, 2 a 3 CSP, keď na základe vykonaného dokazovania mal nesporne preukázané, že strany sporu boli manželia, ktorých manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda dňa 02.10.2015, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.11.2015. Bývalí manželia počas trvania manželstva nadobudli nehnuteľnosť v k. ú. G., obec G., vedenú na LV č. XXXX ako rodinný dom č. s. XXXX, na parc. č. 246/1 v podielovom spoluvlastníctve strán sporu každý v podiele 1 (pôvodne nadobudnuté do bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré bolo zrušené právoplatným rozsudkom o rozvoze manželstva). Výlučným vlastníkom parc. č. 246/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 96 m² v k. ú. G., vedenej na LV č. XXX Okresného úradu Dunajská Streda, katastrálneho odboru, je žalovaný, titulom dedenia. V prípade, ak by žalobkyňa chcela užívať nehnuteľnosť, rodinný dom na tejto parcele, bolo by potrebné usporiadať aj sprístupnenie pozemku za týmto účelom. Žalobkyňa v konaní sp. zn. 15C/20/2020 tvrdila, že od doby, čo odišla zo spoločnej domácnosti, žalovaný ešte počas trvania manželstva vylákal od nej kľúče od domu a viac jej ich nevrátil, a tým jej znemožnil zobrať si svoje osobné veci. Toto tvrdenie žalobkyne žalovaný v rámci tohto konania nepoprel, čím dosvedčil, že nemal úmysel do budúcnosti umožniť žalobkyňi nehnuteľnosť užívať v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu. Súd bol toho názoru, že samotná táto skutočnosť svedčí o postoji žalovaného k právam žalobkyne. Súd spochybnil tvrdenia žalovaného, že predmetnú nehnuteľnosť neužíva, nakoľko trvalé bydlisko je vedené v G., F. XXXX/XX a nie XXX na parc. č. 246/1. Takéto tvrdenie súd považoval za tendenčné, keďže domovú nehnuteľnosť č. s. XXX má vo vlastníctve už od roku 2002. Ak by býval na uvedenej nehnuteľnosti, prečo by znemožnil žalobkyňi užívať svoj spoluvlastnícky podiel do vyporiadania nehnuteľnosti, keď jej zobral kľúče od domu. V rámci rozvodového konania sa žalovaný v podaní zo dňa 10.09.2015 vyjadril, že počas letných prázdnin sa maloletá nachádza v jeho starostlivosti, že sa cíti dobre vo svojom obvyklom v prostredí v ich rodinnom dome. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o spor medzi bývalými manželmi, kde došlo k oddelenému žitiu už

v čase trvania manželstva a vymknutiu žalobkyne v decembri 2014, teda ešte pred samotným rozvodom, pričom je tu prekážka, ktorá bráni vstupu žalobkyne na nehnuteľnosť aj v prípade, že by chcela využiť svoje užívacie právo ako spoluvlastník, nakoľko pozemok, na ktorom je postavený rodinný dom, je vo výlučnom vlastníctve žalovaného, súd to považoval za dôvod brániaci užívať domovú nehnuteľnosť už týmito spornými okolnosťami tohto prípadu. S poukazom na ust. § 214 ods. 1, 2 a 3 CSP súd rozhodol o základe nároku a po právoplatnosti rozhodnutia čo do základu rozhodne o výške uplatňovaného nároku, ktorý bol spochybnený žalovaným až na pojednávaní bez relevantných dôkazov.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu voči žalobkyňi nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k rozhodnutiu medzitémnym rozsudkom súd prvej inštancie uviedol iba toľko, že s poukazom na § 214 CSP rozhodol o základe nároku a po právoplatnosti rozhodnutia čo do základu rozhodne o výške uplatneného nároku, ktorý bol žalovaným spochybnený (údajne) až na pojednávaní bez relevantných dôkazov. Súd prvej inštancie „vymknutie“ žalobkyne v decembri 2014 a prekážku, ktorá žalobkyňi bráni v prístupe k spoločnému rodinnému domu, a ktorá spočíva v tom, že ich spoločný rodinný dom je postavený na pozemku, ktorý je vo výlučnom vlastníctve žalovaného, považoval za dôvod brániaci užívať žalobkyňi jej spoluvlastnícky podiel. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že nárok žalobkyne na priznanie náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu je daný. Napadnutý rozsudok považoval za nesprávny a nezákonný. V prvom rade namietol, že v predmetnej sporovej veci nebola splnená žiadna z podmienok určených zákonom pre rozhodnutie medzitémnym rozsudkom. Prejavom zásady hospodárnosti konania (čl. 17 Základných princípov CSP) je rozhodnúť jediným rozsudkom o celom uplatnenom nároku a vyčerpať tak celý predmet konania (§ 212 ods. 2 prvá veta CSP), pričom výnimku z daného pravidla predstavujú § 212 ods. 2 druhá veta CSP, § 213 CSP a § 214 CSP. Jednou z týchto výnimiek, kedy súd nie je povinný vyčerpať celý predmet konania, je aj medzitémny rozsudok. Zákon pritom rozlišuje medzi medzitémnym rozsudkom o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku (§ 214 ods. 1 CSP) a medzitémnym určovacím rozsudkom (§ 214 ods. 2 CSP). Rozhodnúť medzitémnym rozsudkom o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku je možné len tam, kde je to účelné a kde možno rozoznávať základ, prípadne dôvod nároku a jeho výšku, a kde je vec zároveň v oboch týchto zložkách sporná. Základom predmetu konania sú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška tohto nároku. Dôvod uplatneného procesného nároku predstavuje právny dôvod vzniku subjektívneho práva, o ochranu ktorého sa žiada, nejde však (podľa konštrukcie medzitémneho rozsudku podľa § 214 ods. 2 CSP) o právo, ktoré pôsobí prejudiciálne. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zjavné, v čom konkrétne videl súd prvej inštancie účelnosť, ako zákonnú podmienku pre rozhodnutie vo veci o základe nároku medzitémnym rozsudkom. Súd prvej inštancie vo výroku napadnutého rozsudku nijako nešpecifikoval, za aké konkrétne časové obdobie má byť základ tohto nároku daný, pričom hoci vychádzal z údajného „vymknutia“ žalobkyne v roku 2014, aplikoval túto „skutočnosť“ automaticky a bez akéhokoľvek časového obmedzenia na neohraničený (údajný) cyklický nárok žalobkyne. Namietol tiež, že súd prvej inštancie nevykonal všetky ním v priebehu konania navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, konkrétne bez toho, aby uviedol dôvod tohto svojho postupu, nenariadil jeho výsluch o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, pričom vykonaním tohto dôkazu malo byť preukázané práve to, že podaná žaloba je v celom rozsahu nedôvodná. Z dôvodu procesnej opatrnosti namietol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko zo žiadneho z vykonaných listinných dôkazov (iné dôkazy vykonané neboli) nevyplývajú súdom prvej inštancie tvrdené skutkové zistenia, o ktoré opiera základ uplatneného procesného nároku. Navyše, pokiaľ súd prvej inštancie v tomto konaní uviedol, že žalobkyňa v inom konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 15C/20/2020 tvrdila, že od nej ešte počas trvania manželstva vylákal kľúče od spoločného domu, ktoré tvrdenie v rámci tohto konania údajne nepoprel, čím mal potvrdiť, že nemal úmysel žalobkyňi do budúca umožniť užívať ich spoločný dom v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne, namietol, že už vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 29.07.2021 výslovne poprel všetky tie skutkové tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých ich spoločný dom užíva nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu od rozvodu ich manželstva, pričom žalobkyňi bráni, aby čo i len vstúpila do ich spoločného rodinného domu, v danej súvislosti uviedol aj vlastné tvrdenia o týchto skutkových okolnostiach. Žalobkyňa

v podanej žalobe tvrdila, že ich spoločný dom ona v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu neužíva, pričom tento dom údajne užíva on v rozsahu, ktorý prevyšuje jeho spoluvlastnícky podiel, toto tvrdenie žalobkyne on už v prvopočiatku konania vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 29.07.2021 výslovne poprel, uviedol aj vlastné tvrdenia o týchto skutkových okolnostiach a žalobkyňa tvrdila iba ich opak, no žiadnym spôsobom ho nepreukázala, a nesporne teda ohľadom svojich tvrdení neunesla dôkazné bremeno, ani pokiaľ ide o základ uplatneného nároku. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď základným predpokladom vzniku práva niektorého podielového spoluvlastníka na reálnu náhradu je užívanie spoločnej veci iným podielovým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Toto právo však nevzniká za situácie, keď tento iný podielový spoluvlastník spoločnú vec buď vôbec neužíva, alebo užíva len časť spoločnej veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, nakoľko za takejto situácie podielovému spoluvlastníkovi, ktorý spoločnú vec neužíva, nič nebráni v tom, aby užívaním celej spoločnej veci alebo zostávajúcej časti spoločnej veci využil svoje oprávnenie spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu užívať. Zdôraznil, že oporu v § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá právo na reálnu náhradu vtedy, keď podielový spoluvlastník, ktorý spoločnú vec neužíva, nemá reálny záujem o užívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a má v skutočnosti záujem reálne len o peňažnú náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Na týchto záveroch nič nemení ani skutočnosť, že spoločný dom je postavený na pozemku, ktorý je v jeho výlučnom vlastníctve. Jednak žalobkyňa sa stala spoluvlastníkom ich spoločného rodinného domu, ktorý nadobudli výstavbou, s vedomím, že tento bude stáť na pozemku v jeho výlučnom vlastníctve, a jednak všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana, preto právo žalobkyne ako podielovej spoluvlastníčky na prípadné užívanie spoločného rodinného domu (o ktoré však žalobkyňa v skutočnosti záujem nemá) nemôže byť nadradené jeho právam ako výlučného vlastníka pozemku, na ktorom je dom postavený. Záverom zdôraznil, že výkon práv žalobkyne je v príkrom rozpore s dobrými mravmi, s jeho právami a oprávnenými záujmami a so zásadou, že vlastníctvo zaväzuje a nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných. Žalobkyňa totiž preukázateľne nikdy reálny záujem nasťahovať sa do spoločného domu, bývať v ňom alebo ho inak užívať, neprejavila, čo potvrdila, keď ako strana sporu na pojednávaní, ktoré sa dňa 18.08.2020 konalo v sporovej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 15C/20/2020, výslovne uviedla, že ho nikdy nevyžývala, že chce užívať svoj spoluvlastnícky podiel na ich spoločnom rodinnom dome.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 5C/21/2021 je zaplatenie 6.480 eur s prísl. z dôvodu, že žalobkyňa neužíva spoluvlastnícky podiel na v žalobe označených nehnuteľnostiach.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu súdu prvej inštancie, ktorý vo veci rozhodol medzitymným rozsudkom, ktorým určil, že nárok žalobkyne na priznanie náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu je daný.

7. Odvolateľ namietal uvedený postup súdu prvej inštancie, keď poukázal na to, že nebola splnená žiadna podmienka uvedených v zákone pre rozhodnutie medzitymným rozsudkom, pričom súd svoj postup ani neodôvodnil.

8. Postup súdu, ktorým sa znemožní strane sporu realizácia procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, je relevantný vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi), a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, a tiež pri rozhodovaní. Nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu ako

vyplývajú z článku 36 a nasl. Listiny základných práv a slobôd, ako aj článku 46 Ústavy SR. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

9. Súd prvej inštancie svoj postup odôvodnil v bodoch 16.-19. odôvodnenia napadnutého rozsudku odcitovaním ustanovení § 214 ods. 1, 2 a 3 CSP s tým, že s poukazom na uvedené ustanovenie rozhodol o základe nároku a po právoplatnosti rozhodnutia čo do základu rozhodne o výške uplatneného nároku, ktorý bol spochybnený žalovaným až na pojednávaní bez relevantných dôkazov.

10. Odvolací súd zdôrazňuje, že medzitimný rozsudok súd vydať môže, ale nemusí. Civilný sporový poriadok ponecháva účelnosť takéhoto postupu na uváhu súdu. Ak má súd za to, že sú dôvody na postup podľa § 214 ods. 1 CSP, môže vydať medzitimný rozsudok aj bez návrhu strán. K účelnosti takéhoto postupu však majú strany právo sa vždy vyjadriť. Pokiaľ sa tak nestane, súd odníme stranám možnosť konať pred súdom.

11. Prejavom zásady hospodárnosti konania je rozhodnúť jediným rozsudkom o celej prejednávanej veci a vyčerpať tak celý predmet konania (§ 212 ods. 2 CSP). Z uvedeného pravidla predstavuje výnimku druhá veta § 212 ods. 2 CSP. Za podmienky, že je to účelné, môže súd rozhodnúť rozsudkom najskôr o časti (tzv. čiastočným rozsudkom) alebo o základe alebo o dôvode prejednávanej veci (tzv. medzitimným rozsudkom). Medzitimný rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku. Súd ním rozhoduje o právnom základe veci. Týmto rozsudkom sa súd vyjadruje k tomu, či žalobca má vôbec na požadované plnenie právo a v akom rozsahu. Medzitimným rozsudkom musí byť rozhodnuté o celom základe prejednávanej veci, nielen o určitej spornej právnej otázke týkajúcej sa uplatneného žalobného nároku. Základom uplatneného nároku sú totiž všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, ktoré musí súd posúdiť, ak má o veci rozhodnúť. Je to rozhodnutie o skutkovom základe sporu, ktorým je uplatnený nárok charakterizovaný a z ktorého sa odvíja právne posúdenie základu veci. Ide o všetky skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku, s výnimkou okolností, ktoré sa týkajú samej výšky nároku. Aj medzitimný rozsudok musí byť preskúmateľný. Súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa základu, o ktorom medzitimným rozsudkom rozhoduje a musí z neho byť zrejmé, o akom základe prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil. Otázky, ktoré sa týkajú základu nároku, možno totiž riešiť len v medzitimnom rozsudku. Ak sa tak nestane, je vylúčené, aby k nim súd prihlídal v ďalšom konaní pri rozhodovaní o výške nároku. Skutočnosť, že súd rozhoduje len o základe prejednávanej veci, je potrebné výslovne vyjadriť nielen v záhlaví rozsudku, ale predovšetkým v jeho výroku, a je preto potrebné výslovne uviesť tiež to, že o výške nároku a o náhrade nákladov konania bude rozhodnuté v konečnom rozsudku.

12. Je potrebné vytknúť súdu prvej inštancie, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, v čom videl účelnosť postupu rozhodnúť najskôr o základe nároku, pričom stranám neumožnil vyjadriť sa k účelnosti takéhoto postupu, čím bolo porušené právo strán na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2014 sp. zn. 4 Cdo 78/2013). Odvolací súd s prihliadnutím na predmet sporu nevidí účelnosť takéhoto postupu.

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď podľa názoru odvolacieho súdu nie sú dané dôvody pre postup podľa § 212 ods. 2 veta druhá CSP a súd by mal rozhodnúť o celej prejednávanej veci.

14. Súd aplikuje ustanovenia Civilného sporového poriadku v súlade s princípom formálnej pravdy, kde strany sporu sú povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky, pričom v prípade, že strana sporu neunesie dôkazné bremeno, musí znášať nepriaznivé meritórne rozhodnutie (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. apríla 2014 sp. zn. 3 Obdo 18/2014 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2009 sp. zn. 4 Cdo 217/2007). Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 174/2012).

15. Predpokladom úspešného domáhania sa relatívnej náhrady je preukázanie uvedených skutočností: a) v rozhodujúcom čase existovalo podielové spoluvlastníctvo k veci, b) dotknutý (neužívajúci) podielový spoluvlastník neužíval vec v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, c) dôvod neužívania podľa predchádzajúceho písmena nepramení z dohody o bezplatnom užívaní iným spoluvlastníkom, d) iný spoluvlastník užíval vec nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, ktorý zasahuje do rozsahu podielu dotknutého podielového spoluvlastníka, alternatívne vtedy, ak jeden podielový spoluvlastník bráni druhému spoluvlastníkovi v užívaní, hoci aj vec neužíva nad rozsah svojho podielu.

16. Podielový spoluvlastník, ktorý tvrdí, že iný podielový spoluvlastník realizuje nadužívanie spoločnej veci nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, je povinný vyčíslíť výšku relatívnej náhrady, konkretizovať, v čom spočíva nadužívanie a uvedené skutočnosti aj preukázať (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Nitre z 25. septembra 2019 sp. zn. 5Co/206/2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. apríla 2013 sp. zn. 7Co/79/2012, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2019 sp. zn. 3Co/137/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 7. septembra 2021 sp. zn. 11Co/78/2020).

17. Je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, že pri posudzovaní, či došlo k účinnému popretiu skutkových tvrdení, je potrebné vychádzať zo skutkových tvrdení uskutočnených v prejednávanom spore, a nie v inom spore. Súd si musí ustáliť, ktoré skutkové tvrdenia sú v dôsledku účinného popretia sporné, a ktoré sú nesporné, pričom v prípade sporných skutkových tvrdení je potrebné s poukazom na vyššie uvedené zaoberať sa otázkou, ktorá zo strán nesie dôkazné bremeno preukázania tvrdení rozhodných pre preukázanie uplatneného nároku, ako aj následkami jeho neunesenia.

18. Povinnosťou súdu v ďalšom konaní po vrátení veci bude s prihliadnutím na vyššie uvedené vec opätovne komplexne posúdiť, prejednať a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom svoje rozhodnutie i náležite odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí prvoinštančný súd rozhodne i o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).